

Van groenteboer tot t*ringhoer

Van groenteboer tot t*ringhoer

Ricardo Visscher

Uitgeverij RicardoRicardo
Haarlem

Eerste druk juni 2021

Tweede druk juni 2021

© 2021 Ricardo Ricardo en Frank Hop
Auteurs: Ricardo Visscher en Frank Hop
Vormgeving en omslagontwerp: Jurgen Flick
Opmaak binnenwerk: Frank Hop
Portret Ricardo: Studio8photography.nl
Drukwerk: pumbo.nl
ISBN 978 94 6406 817 7
NUR 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, openbaar gemaakt of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

Dit verhaal is een geromantiseerde versie van de werkelijkheid. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen of plaatsen, tenzij nadrukkelijk vermeld, berust op louter toeval.

*Gebaseerd op het leven van Ricardo Visser,
zoals verteld aan Frank Hop.*

Proloog

Op de zilvergrijze chesterfield in mijn woonkamer zit mijn moeder aan een sigaret te lurken. Ze praat tegen me, maar ik luister maar half. Een paar dagen geleden hebben we haar moeder, mijn lieve Omi begraven en ze zoekt steun bij mij en mijn broertjes. Hoe groot ons verdriet ook is, voor haar is het anders: de belangrijkste persoon in haar leven is ze kwijt.

En toch komt juist nu die aandrang om met haar te praten. De hele week al. De lijdensweg van Omi heeft ons gebroken, maar ook dichter bij elkaar gebracht. Was dit dan het goede moment?

Mijn moeder kwebbelt aan één stuk door over rekeningen en wat er nog allemaal geregeld moet worden. Ze is sterk, ze gaat niet zo snel neer.

Ja, nu kan ik het wel zeggen.

‘Mam?’

Ze gaat maar door en ik ben de verhaallijn allang weer kwijt.

Gelukkig, ze heeft me niet gehoord.

Laat maar zitten.

Wat hou ik toch van deze vrouw. Ik zie haar voor me als jong meisje, zonder zorgen over mannen en kinderen en geld. En ik zie hoe de jaren haar hebben getekend. De scheiding van mijn vader, het vechten voor haar kinderen en nu het verlies van beide ouders – het is haar allemaal niet in de koude kleren gaan zitten.

Ze maakt haar zin af en neemt een lange haal van haar sigaret.
'Wat, "mam"?'

Kut.

'Ik ...'

Nu durf ik natuurlijk niet meer!

Ze ziet mijn zenuwen en blijft afwachting naar me kijken. Ze kent me, ze weet altijd precies wanneer ik iets naars tegen haar ga zeggen.

Noem het moederinstinct.

'Wil je wat zeggen, Ricar?'

Ik kijk in haar ogen en opeens ben ik ervan overtuigd dat het oké is.

Dat ik alles tegen haar kan zeggen.

'Uhm – weet je eigenlijk van vroeger?'

Pff, goed begin.

'Hoe bedoel je?'

'Nou ja, weet je alles van mijn verleden?'

Nog een haal van haar sigaret. Mijn ogen proberen gaten in de vloer te branden.

'Wat, dat je weleens drugs hebt gebruikt?' vraagt ze laconiek. 'Nou en, het gaat nu toch goed met je?'

Alsof daarmee het gesprek klaar is.

'Ja, eh, nee. Dat is het niet. Niet alleen.'

Oké. Ik ga het gewoon zeggen.

'Kun je je nog herinneren dat je al bijna met papa in scheiding lag en ik zoveel geld had?'

'Omdat je zo goed kon dansen.'

'Ja mam, maar met dansen verdien je echt niet zoveel.'

Ze drukt haar peuk uit en gaat met een veelzeggende blik achterover zitten. Ik vis een sigaret uit haar pakje en steek hem op. Waar moet ik beginnen?

1

Breathe

‘Je hebt het beloofd!’ zei Arwoud nog net niet stampvoetend en met smekende ogen, nadat ik als een angstig haasje stil was blijven staan op het Koningsplein.

Als ik nu één stap verder zette, als ik hier de straat in liep, zou het allemaal definitief zijn: ik zou officieel homo zijn. Flikker, poot, mietje, nicht, *zemel*, *ibne* en elk ander scheldwoord dat ik in mijn zeventien levensjaren voorbij had horen komen.

Het was 1998 en in Amsterdam werden de Gay Games gehouden; de stad liep vol met homo’s. Maar ik zat nog in de kast.

Arwoud wist wel beter. Hij was op de mavo de enige die het lef had gehad om uit de kast te komen en ik keek daar stiekem tegenop. Ik moest er niet aan denken om me zo bloot te geven. Maar dat ik anders was dan anderen was voor mij al heel lang duidelijk. Waar ik vandaan kom, ging je naar school, zocht je werk en een leuk meisje en sleet je de rest van je leven in Haarlem. Ik zag mezelf totaal niet in dat plaatje. ’s Nachts droomde ik van knappe prinsesjes, die me meevoerden naar een ander leven en hartstochtelijk van me hielden. Als ik zo’n prins ooit wilde tegenkomen, zou ik toch een keer achter mijn muurtje vandaan moeten komen.

‘Geef het nou maar toe, Ricardo,’ probeerde Arwoud telkens weer, ‘je valt gewoon op jongens.’

Op een keer was ik met hem alleen en had ik eindelijk toegegeven dat “oké, heel misschien, vond ik jongens ook wel leuk, ja”. Meteen liet hij me beloven met hem mee de stad in te gaan.

Nu dat moment daar was, brak het zweet me overal uit.

Natuurlijk ging ik me niet laten kennen. Dus haalde ik diep adem en zette me weer in beweging. Achter me het gerinkel van een tram op het Koningsplein, links op de hoek de Shoebaloo, verderop gelach uit de coffeeshop. Mijn gezicht hield ik redelijk in de plooi, mijn hart ging tekeer als een Duracell-konijn.

Een flauwe bocht naar links en plotseling doemde de hele straat voor me op: restaurants, homo's, kapperszaken, homo's, kroegen, homo's. Homo's, homo's, homo's. Hand in hand, goedgekleed, knap. Zelfverzekerd, vrolijk en luidruchtig. Het enige wat ik hoorde was mijn hart. De muziek uit openstaande ramen, het enthousiaste gelul van Arwoud, alles leek alleen maar mee te bonzen.

Langzaam maar zeker besepte ik waar ik was: de Reguliersdwarstraat. Dé homostraat van Amsterdam. Eigenlijk een doodgewone straat, maar het leek alsof ik een vliegtuig had genomen en aan de andere kant van de wereld er weer uit was gestapt. Ik was een poes tussen de pitbulls. Als iemand mij nu zag, wist gelijk de hele wereld het. ‘Zie je wel: Ricardo is homo. Hij heeft al die tijd gelogen, want ik heb hem gezien in de Reguliers.’

Scheld me maar uit. Sla me maar in elkaar.

En terwijl alle rampscenario's aan me voorbijgingen, werd ik door Jan en alleman gecheckt.

Wat keken ze nou?

Het terras van café April stond bomvol, maar Arwoud baande zich er doelbewust een weg doorheen; zo nonchalant mogelijk liep

ik erachteraan. Naast de deur stond een travestiet. Verbluft staarde ik hem, of haar, aan.

‘Hi, handsome. I’m Nicky Nicole.’

Ik werd rood en probeerde er een lachje uit te persen.

‘Wacht hier,’ zei Arwoud, ‘ik haal drankjes.’

Over Nicky’s schouders keek een onbekende jongen me aan.

‘Het is inderdaad een snoepje.’

Alle hoofden eromheen draaiden zich naar mij, ‘vers van de pers’ stond geloof ik met koeienletters op mijn voorhoofd geschreven.

Ik had het bloedheet.

‘I-ik ben Ricardo. Ik wacht op mijn vriend.’

‘Ben jij niet te jong voor een vriend?’ vroeg de jongen.

‘Of te knap?’ zei een ander sarcastisch. Terwijl hij zich met twee glazen bier naar voren wurmde, duwde hij me opzij, zodat ik een stap terug moest doen en struikelde. Nicky Nicole pakte mijn arm vast en riep de jongen lachend tot de orde. Net toen ik zin kreeg om me om te draaien en weg te lopen, voelde ik hoe Arwouds hand me naar binnen trok.

‘Ik werd net weggeduwd door iemand, Arwoud! Wil je godverdomme niet zomaar weglopen!’

De kroeg was groot en afgeladen, met kakelende mannen die zo te zien vooral genoten van alles wat voorbijliep. Wildvreemden groetten me.

‘Hallooo. Hai!’

‘Uhh – hallo?’

We liepen door naar achteren waar een grote bar in de rondte draaide. Ik nam een slok van mijn 7-Up en werd al wat zekerder. Voorzichtig liet ik Arwouds hand los.

De muziek stond loeihard en er werd gedanst, gelachen en geloerd. Jong en oud, knap en lelijk, wit en zwart, geel en groen, alles leek zich probleemloos te mixen. We namen plaats aan de bar en het was

handig dat hij draaide; zo kon ik in no-time de hele kroeg voorbij zien komen. En ademhalen.

De barkeeper was vriendelijk, best aantrekkelijk en begon hele verhalen op te hangen aan Arwoud over mensen die ze blijkbaar allebei kenden. Ondertussen voorzag hij ons van gratis drank. Ik dronk bijna nooit alcohol en moest mijn best doen om Arwoud bij te houden.

Het duurde niet lang voor de begerige blikken van Arwoud en de barman me opvielen. Ze zaten elkaar te versieren! Hoe deed hij dat toch, zo als een vis in het water zijn? En ik zat hier een beetje te trillen als een rietje.

De alcohol en de rollercoaster van gevoelens eisten hun tol van mijn blaas. Ik had mijn been al wippend over de ander geslagen en duwde met een hand op mijn zaakje.

De barkeeper wees naar achteren. ‘Meid, als je moet zeiken ... Daar is de plee!’

Verbouwereerd keek ik hem aan. Noemde hij me nou “meid”?

Ik hield het inderdaad niet meer en vroeg Arwoud mijn plaats bezet te houden. Toen we zo dicht mogelijk bij de wc waren gedraaid, zwaaide ik haastig van mijn kruk.

Bam!

Ik was mijn evenwicht verloren en botste hard tegen iemand op. Twee grote sterke handen pakten me beet en een walm van eau de parfum bracht me naar een andere wereld. Krachtig, geil, mannelijk. ‘Ah, scuzal!’

Ik probeerde weer recht op mijn benen te staan en keek op.

Alles stond stil.

Een mediterrane jongen met grote, bruine ogen keek me aan. Strakke kaaklijn met stoppels, volle lippen, zo stoer – het testosteron spoot uit zijn poriën.

‘Scuza, you are okay-a??’

Dat accent! Dat móest Italiaans zijn. Voordat ik ’s avonds ging slapen,

bladerde ik oneindig door magazines vol Versace-modellen en echte Italiaanse prinsen. Ik las ze binnenstebuiten en droomde dan hoe zo'n jongen mij kwam redden – redden van de leegte in mij, van *iets* dat ik miste, die me alle scheldwoorden zou doen vergeten. En daar hield hij mij ineens vast.

'Uh, uh, sorry!'

Met mijn verwarde hoofd en inmiddels ontploffende blaas draaide ik van hem weg en wist niet hoe snel ik in de wc moest verdwijnen. Tussen het rijtje mannen tegen de muur voelde ik de ontlading. Het beeld van die jongen ging maar niet uit mijn hoofd; dit was waar ik elke avond over fantaseerde. Zo knap, die was perfect voor mij.

Maar mijn zekerheid ebde snel weg toen ik bedacht dat ik nooit de ballen zou hebben om hem aan te spreken. Die grote bek van mij ging me echt niet helpen hier. Wat moest ik zeggen dan?

Was hij er eigenlijk nog wel?

Terwijl ik afschudde, merkte ik dat de kale, oudere man naast me best dichtbij was komen staan. En dat hij helemaal niet stond te plassen. Ik keek nog eens goed en spotte zijn half-harde pik die hij ongestoord aan het kneden was. Een gulzige blik liet hij op de mijne vallen. Ik bevroor.

Hij zette nog een stap naar me toe en bewoog zijn vrije hand naar mijn kruis. Als een speer ritste ik mijn broek dicht en sprintte het toilet uit. Ik stormde op Arwoud af, die midden in een gesprek met zijn barkeeper zat.

'Moet je horen!'

Zonder adem te halen probeerde ik hem de laatste vijf minuten van mijn leven te beschrijven. Van de botsing met de Italiaan tot de oude rukker in het toilet. Hij keek me glunderend aan.

'Luister je wel naar me?' vroeg ik.

Voor mijn gevoel had ik iets heel heftigs meegemaakt.

‘Je bent nou eenmaal jong en vers. Dat doen ze hier gewoon.’
‘Dat *doen* ze hier gewoon? Als ik nog een paar seconden had gewacht, had hij mijn lul in zijn handen. Dat is toch niet normaal?!’
Arwoud draaide zich om en wees geamuseerd naar de overkant.
‘Bedoelde je die Italiaan?’
De muziek sloeg uit en er was niemand meer om ons heen. Daar zat hij, mijn droomman. En hij keek rechtstreeks naar mij. Hij keek me aan alsof hij veel te lang droog had gestaan en nu eindelijk zijn eerste whisky-ijs kreeg voorgeschoteld. Zoals de jongens van het plein keken als er een lekker meisje voorbijliep. Zoals mijn ooms naar tietes keken, maakt niet uit welke.
Traag likte hij over zijn onderlip.
‘Ga ernaartoe! Hij wil je, dat is duidelijk.’
‘Nee, nee, dat durf ik niet ...’
‘Dat durf je niet?!’
Arwoud kneep zijn ogen fijn, alsof hij de letters van veraf niet goed kon lezen.
‘Prima, jij je zin. Bestel jij nog wat, door dat gezeik van jou moet ik ook nodig.’
Als een spook verdween hij in de menigte. Een paar minuten later was hij terug.
‘Je moet nú mee naar buiten!’
Hij trok me van mijn kruk en sleepte me mee.
‘Ik heb drinken besteld!’
‘Nou en, ik heb wat leuks ...’
Met kracht werd ik door de zaak getrokken.
‘Hij vindt jou helemaal sexy en hij wacht op je.’
‘Hij wacht? Arwoud! Hij wacht?’
‘Ja, hier,’ en hij duwde me naar voren, waardoor ik opeens weer oog in oog stond met het mooiste schepsel op aarde.
‘Fabio. Nice to meet you.’
Het accent deed me trillen op mijn benen.

‘Ricardo, io sono olandese,’ brabbelde ik, terwijl ik hem een hand gaf.

Jezus, wat suf.

‘Parli italiano?’ vroeg hij verrast.

‘Solo un po!’

Klein beetje. Wist ik veel.

Hij lachte met zo’n Prodent-smile en ik begon te zweven. Toen hij zich voorover bukte en me een kus gaf op mijn wang, prikkelde zijn luchtje mijn neus weer.

‘You are very sexy, how old are you?’

‘I am seventeen, almost eighteen.’

‘U want to drink-a something?’

‘Yes, 7-Up please ...’

Fabio was een kop groter dan ik en al achtentwintig. Hij kwam uit Udine, een kleine stad boven in Italië, en was hier voor de Gay Games, en voor de blonde mannen. Hij was automonteur. Raar beroep vond ik dat voor een homo. Hij kwam dus niet net van de catwalk afgelopen.

Hij vroeg of ik een stukje wilde wandelen en ging me voor door de menigte. Overal stonden homo’s, sommigen zoenden zelfs op straat! Waren ze niet bang? Nog steeds verwachtte ik elk moment gevaar: jongens uit de buurt, andere bekenden, die gemene jongen van net, homohaters.

Naast de snackbar was een steegje waar Fabio me mee in trok en tegen de muur gooide. Hij pakte mijn hoofd vast en keek me aan alsof hij zijn eerste hap ging zetten in een prooi. Ik had nog nooit gezoend met een jongen. Ik had hier alleen maar zo’n 20 miljoen keer over gefantaseerd. Mijn benen werden zwak. Met zijn hele lichaam ging hij tegen mij aan staan zodat ik geen kant meer op kon. Ik pakte zijn handen die mijn hoofd vasthielden en gaf me volledig over. Zijn lippen raakten de mijne, zo ruig maar ook weer

zacht, zijn geur ontnam me de adem, zijn mond ging open en ik voelde zijn tong, zijn speeksel, zijn adem bij me naar binnen vloeien. Met mijn tong ging ik langs zijn bovenlip. Dat had ik gezien in een film en ik vond dat er zo sexy uitzien. Ik móest het doen. Het werkte, want hij maakte een grommetje en at me daarna bijna op.

Voor mijn gevoel heb ik daar uren gestaan, hangend aan zijn lippen. Emoties golfd en over me heen. Ik was volmaakt gelukkig in zijn armen.

Dit is hem! Hier ging ik mee trouwen in Venetië en wonen in een kasteel en iedereen die nooit in mij geloofde zou jaloers zijn. Ik had op mijn eerste dag in de gayscene een model aan de haak geslagen en hij was van mij. Want hij kustte mij. De eerste die mij kustte en de laatste.

De kriebels in mijn buik waren niet te stoppen. Fabio ook niet.

Het begon al te schemeren toen ik mijn naam hoorde roepen. Ik trok Fabio mee de straat weer in, waar Arwoud me goedkeurend stond op te wachten. De barman had zijn dienst erop zitten en was nog altijd niet bij hem weg te slaan.

Na kort overleg werd er besloten naar de Exit te gaan, de bekendste discotheek van de Reguliers. Schuchter liep ik achter de jongens aan, via de rij buiten en een trap op naar boven, waar ik overweldigd werd door een dansende, hossende massa gays. Maar met mijn man aan mijn zijde kon ik de hele wereld aan. We dronken en dansten en Arwoud dartelde enthousiast om ons heen met zijn eigen verovering. De avond kon niet meer stuk.

Nadat ik op de bovenste verdieping naar het toilet was geweest, plofte ik gelukkig naast Fabio op een bankje. Verliefd pakte ik zijn hand en legde mijn hoofd op zijn schouder. Tegenover ons was de ingang naar een donkere ruimte, waar het een komen en gaan van mannen was. Opgewonden naar binnen, verhit en opgelaten er weer uit. Meestal alleen, meestal zonder shirt.

‘Fabio, what’s in there?’

‘U want I show you?’

‘Show me what?’

‘Come!’

Hij trok me aan mijn hand mee naar binnen. Het duurde een paar seconden voor ik begon te wennen aan de duisternis en langs de muur schimmen zichtbaar werden. Sommigen bewegingloos, anderen heel bedrijvig. Ik dacht even dat mijn ogen me bedrogen.

Tegenover me stond een man met zijn broek naar beneden. Naast hem trok een jongen driftig aan zijn pik. Twee figuren zaten op hun knieën om-en-om aan een lul te zuigen. In een hoek ging een witte kont op en neer. Ik zag monden, handen en billen; grote lullen en kleine lullen.

Stokstil stond ik tegen de muur geplakt.

De porno die ik tot dan had gezien was vooral de hetero-porno die papa verstopte onder de trap. Als ik stiekem ergens in een homoblaadje durfde te kijken, vond ik dat altijd onsmakelijk. Beestachtig. Nu stond ik er middenin en kon het testosteron bijna ruiken. Adrenaline gierde door mijn lijf en met een schok merkte ik een verdwaalde hand die mijn kruis had gevonden.

Fabio trok me naar een rustig gedeelte waar hij me hartstochtelijk begon te zoenen. Nerveus probeerde ik hem af te remmen, hem aan te geven dat ik eigenlijk Arwoud wilde zoeken. Maar ik wilde hem ook niet kwijt. Dus gaf ik toe, liet me zoenen, zodat de dopamine weer door mijn lichaam stroomde.

Zijn handen gingen onder mijn shirt en ik deed hetzelfde bij hem. We stonden beschut, zonder last van onbekende handen en als iemand dichtbij kwam, reageerde hij fel. Zoals een leeuw die zijn territorium afbakent. Precies hoe mijn man zou moeten zijn. Hij maakte zijn gulp open en ik merkte hoe hij zijn harde pik tegen mijn buik aandrukte. Mijn adem stakte.

Was dit wat ik wilde? Moesten we niet eerst praten, of uit eten? Hoorden we dit niet in bed te doen, net als mijn vriendinnen? Met lichte dwang duwde hij mijn hoofd naar beneden en het volgende moment zat ik gehurkt voor hem met zijn lul in mijn hand. Die van een ander voelde heel anders dan die van jezelf. Zo vlezig. Zo groot. Ik twijfelde, maar als ik het niet deed zou hij mij misschien niet leuk meer vinden. Misschien was het dan wel over. Hoewel ik elk moment weg had kunnen lopen, voelde het niet helemaal vrijwillig. Dus schakelde ik over op de automatische piloot, opende mijn mond, sloot mijn lippen om zijn eikel en liet voorzichtig het hele ding naar binnen glijden. Door de muren heen hoorde ik de gedempte klanken van mijn favoriete nummer. *Rythm is a dancer.*

Het was niet naar. Hoe meer hij ging grommen, hoe meer ik mijn best begon te doen. Ik hield mijn ene hand om zijn pik en nam in de andere zijn ballen, wat hem nog dieper en intenser deed kreunen. Ik gaf me over: dit was mijn man en dit was mijn avond. Hier werd ik volwassen.

Fabio's pik werd nog groter en stijver en met een ruk trok hij me omhoog. Ik was bedwelmd, maar ook die van mij was ondertussen keihard. Hij kuste me vol passie en maakte de knoopjes van mijn broek open. Weer die twijfel. Ging dit allemaal niet te snel?

Toen hij mijn broek en onderbroek tot onder mijn knieën had gestroopt, pakte hij mijn billen stevig vast. Heel even duwde ik hem weg.

'Dai, you are mine! Let me feel your ass!'

Zijn accent maakte me weer helemaal gek; ik liet hem zijn gang gaan.

Hij draaide me om, duwde me met mijn buik tegen de muur en zoende me in mijn nek. Zijn ene hand leunde langs mijn gezicht tegen de muur, met zijn andere hand trok hij mijn heupen naar achteren.

‘Fabio! This is the first time for me,’ stamelde ik.

‘Yeah, right!’

‘No, really, I’m –’

‘Ssst,’ klonk er vanuit mijn nek. ‘I have a condom.’

Hij maakte iets open en ik voelde hoe hij met zijn vingers een natte substantie langs mijn gaatje smeerde.

‘Oh, Fabio, *please* be careful, this is really my first time.’

Hij scheurde nog een zakje open en ik hoorde hem friemelen met het condoom. Verdwaasd keek ik naar de muur tot een helse pijnscheut door me heen trok.

‘Ouw!!! Ouw!! Pleeease, no!’

Met man en macht duwde ik hem mijn lichaam weer uit. Wat een joekel, dat paste nooit! Trillend als een gek probeerde ik bij te komen.

‘Breathe,’ zei hij zorgzaam.

Hij pakte me vast alsof ik door zijn handen genezen kon worden. Nadat hij me een paar keer diep had laten ademen en ik de pijn had weg gepuft, schoof hij zijn pik weer tussen mijn billen.

Ouw!

Weer die pijn, nu minder. Centimeter voor centimeter ging hij bij me naar binnen, kwam hij dieper mijn achterste in.

‘Breathe,’ zei hij weer. ‘*Breathe.*’

Ik blies uit, nam snel weer diep adem en voelde hoe ik helemaal werd opgevuld. Ik kwam zuurstof te kort. Hoe dieper ik hijgde, hoe harder hij tekeerging. Ik vroeg me af hoe lang ik dit vol kon houden en toen pakte hij mijn heupen en begon zo hard te stoten dat ik op mijn arm moest bijten om niet te gillen.

En opeens was het stil.

Terwijl dat ding nog wat schokjes na gaf trok hij zich sidderend van me af. Alles in me snakte naar lucht, ik trilde als nooit tevoren.

Hij rolde het condoom af en knoopte zijn broek dicht. Sprakeloos trok ik mijn broek omhoog en werd me bewust van de vieze vloer.

Mijn buik leek een opgeblazen ballon en mijn hele lichaam stond stijf van de spanning. Een vreemde hand gleed over mijn dij.
'Fabio, let's go!'

Met mijn hand in de zijne zat ik op het bankje en staarde voor me uit. Verdoofd als een malle.

Ik ben ontmaagd!

Als een zwangere vrouw streelde ik over mijn buik en vroeg me af wat ik in godsnaam had gedaan. En waarom deed het zoveel pijn? Had ik iets slechts gedaan, moest ik nu boeten?

Maar dit was mijn man en die hoorde je seks te geven. Mijn Italiaan.

Hij gaf me een lange zoen en vroeg of ik wat wilde drinken.

'7-Up, please.'

Hij is de trap afgelopen en niet meer teruggekomen.

Ik heb tot sluitingstijd op het bankje op hem gewacht.

2

Uit de kast

Op de verjaardag van de dood van opa waren we met de hele familie samengekomen bij Omi. Het huis zat vol, maar tante Shirley wist me ergens apart te nemen om eens flink op me in te praten. Volgens haar was homo zijn namelijk heel normaal en werd het tijd voor duidelijkheid.

‘Ricardo, iedereen weet het en ziet het,’ had ze heel luchtig gezegd. ‘Je zet jezelf voor schut en je bent nu op een leeftijd dat je niet meer hoeft te doen alsof. Het is alleen nog maar wachten op jou. Iedereen wacht op jou.’

Shirley was een lust voor het oog, wond elke man met haar grote blauwe ogen om haar vinger en al sinds ik klein was keek ik enorm tegen haar op. Ze lulde me die dag dan ook aardig klem. Om ervan af te komen stotterde ik: ‘O-oké, ik ga wel met mama praten.’

Ze pakte mijn hand. ‘Schijt aan de wereld – I got your back.’

Weifelend keek ik haar aan.

‘Ricardo. Huppatee.’

Jij stond in de keuken af te wassen. Je hield je goed, maar ik zag dat je had gehuild. Je was niet alleen je vader kwijt, je was ook nog eens bang om je man te verliezen; tussen jou en papa boterde het

voor de zoveelste keer weer eens niet. Ik kon het allemaal aflezen aan je gezicht.

Nog steeds twijfelde ik. Liever draaide ik me alsnog om. Uit de kast komen was een gevecht en ik was als de dood voor het vonnis wat me te wachten stond. Maar ik was de controle kwijt. Ik kon wel blijven liegen, mijn act opvoeren alsof er niks aan de hand was, maar ik kon het niet winnen. Uiteindelijk werd ik verslagen, door iets dat sterker was dan ik. Moeder Natuur.

Ik wist al heel vroeg dat ik anders was. In de Leliestraat groeide ik op tussen mijn nichtjes en buurmeisjes en was ik de enige jongen. Zij speelden met Barbies, jurkjes en kindermake-up, ik kreeg LEGO, politieauto's en een karatepak voor mijn verjaardag. Ik voelde me buitengesloten!

Papa zei dat die dingen voor meisjes waren. Ik was het grootste deel van de dag bij Omi, dus probeerde ik het gewoon bij haar.

'Omi, waarom geeft Sinterklaas mij geen Barbie?'

'Zet je schoen maar bij Omi, lieveling.'

Tot afgrijzen van papa had ik de volgende morgen mijn pop waar ik mee naar de meiden rende. Het volgende jaar had iedereen een roze mountainbike en wist ik bij wie ik moest zijn.

'Omi, waarom mag ik geen roze fiets?'

'Laat mij het maar even met opa bespreken, schat van me.'

Sinds ik geboren ben op haar verjaardag, was ik Omi's grootste cadeau. Na de geboorte van Robert en Ronald had jij je handen vol aan die tweeling, je was allang blij dat Omi hielp met mijn opvoeding. Zij was alles voor mij en ik kreeg alles van haar.

Toen mijn nichtjes hun eerste zoentjes en zelfs verkering kregen, luisterde ik stinkend jaloers naar hun verhalen. Er was één jongen waar iedereen weg van was: Ritchie. Hij zat een klas hoger, was knap, stoer en had een litteken op zijn wang. Als hij langsliep, kregen